

Я І МОЯ МАМА

Хто вдарить батька свого чи свою матір,
того має зрадити смерть.
Хто злословить батька свого, чи свою матір,
того має зрадити смерть.

Біблія Книга Вихід, 21.15,17

Мама завжди, коли я писав тобі листи, щось обов'язково просив. Навіть сидючи у в'язниці, просив, щоб слала передачі. Зараз, я пишу тобі листа, і теж хочу попросити тебе тільки про одне – пробачити мені. Рідна моя, кохана мама – пробач мені, будь ласка. Скільки пам'ятаю себе, я завжди, коли мені потрібна була допомога, біг до тебе, мамо. Ти допомагала мені у будь-якій ситуації. Ти не відвернулася від мене, коли я сів у в'язницю, ти щомісяця вистоювала черги, довжиною в ніч, щоб передати мені посилку або потрапити на побачення. Велике дякую тобі моя рідна. Скільки пам'ятаю себе, завжди ти витрачала всі свої гроші на мене, працювала на трьох роботах, накопичувала гроші, щоб звозити свого сина до Криму, адже він там ніколи не був. Завжди намагалася купити для сина все найкрасивіше, щоб виглядав краще за інших. Ти завжди несла мені найсмачніше, сама часом не ївши досхочу. Дякую тобі, матусю. Все своє життя ти присвятила мені, все, що ти робила у житті – ти робила для мене. Навіть тепер, коли ти на пенсії, ти не перестась працювати, щоб допомагати мені. Дякую тобі, мамо! А що ти отримала від мене замість доброти, ласки, кохання? Нічого... Нічого, крім сліз, печалі, горя, ранніх зморшок та сивого волосся, хворого серця та ранньої старості. Мамочка пробач мені! Господи, чому за мої гріхи найбільше страждає найдорожча мені людина – моя мама? Чому я не страждаю так за свої помилки, як вона? Чому? Мамочка – ти завжди мріяла, що в тебе народиться син. Ти чекала на мене і вже любила, відчуючи напевно, що буде хлопчик. Ти, мамо, мріяла, що народиш собі захисника, ти завжди виховувала мене кохаючи, ніколи в житті я не бачив злості від тебе. А що ти отримала – шматок лайна. Злого, нервового п'яного постійно – сина. Сина, який посмів підняти на тебе руку, на тебе, кому я завдячую життям!

Вибаач мені матінка, якщо можеш. Найбільше в житті хочу бути схожим на тебе. Я не знаю жодної людини, у кого було б стільки терпіння, як у тебе. Навіть після всіх образ, ти продовжуєш і продовжуєш молитися за мене. У в'язниці, коли мені дали термін, одна людина сказала, що я скоро вийду на волю, бо хтось дуже за мене молиться. І справді, за кілька місяців мене відпустили за амністією. Тепер я знаю, що ти мама вимолила у Бога моє прощення. А що натомість? Вийшовши з в'язниці, я знову почав пити ще більше, ніж раніше. Тільки тепер я став ще злішим і агресивнішим. І ти, мама почала мене боятися - я бачив цей страх у твоїх очах. Як мені боляче та соромно зараз перед тобою за твої сльози, біль, страх. Страх перед улюбленим сином. Мені здається, що неможливо пробачити такий гріх, як не пошана батьків, не повага до матері своєї. Немає нічого на світі гірше, ніж сльози рідної матері. За кожную твою сльозинку, за кожную зморшку і сиве волосся я відповідатиму перед Богом.

Пробач мені матусю! Скільки років життя забрав у тебе той, кого ти найбільше любиш. Що за страшний парадокс – за гріхи дітей – синів, розплачуються їхні матері. Яке ж серце дає Бог матерям, щоб прощати синам усі помилки та гріхи і вірити, коли всі вже відвернулися, чекати, коли вже ніхто не чекає та любити!

Любити до самої смерті, любити, незважаючи ні на що! Стояти в мороз на вулиці, біля в'язниці, щоб потрапити на побачення та побачити свого сина. Працювати, коли настав час відпочивати, тільки для свого сина. Як же мені віддячити тобі мама? Як мені вимолити у Бога прощення за все, чим я образив тебе. Я кілька днів не міг написати цього листа тобі. Щось не пускало мене до зошита. Всі ці дні я постійно лаявся з тобою матусю, я завжди огризався на твої слова і був немов звір у клітці. Мене постійно щось дратувало. І я намагався вилити свою злість на тебе, хоч знав, відчував, що треба зупинити себе, заспокоїтися, вибачитися в тебе, але не міг. Вибаач мені мама! Пробач за моє безпутне нікчемне життя! Вибаач за те, що я розчарував тебе, але повір мені дуже боляче зараз за все, що я зробив не так, як треба. Вибаач мені за всі образи, що я тобі завдав! Вибаач, що ти не бачила і не бачиш онуків.

Пробач мені матусю! Я не знаю, що творю і найголовніше, я не уявляю, що буде зі мною, коли тебе не стане. Ось коли почнеться розплата за всі мої помилки, за всі образи, за твої сльози. Але за все у житті треба платити! Рано чи пізно, але завжди! Я не боюся, я знаю, що ти пробачиш мені, я хочу, щоб зараз, коли я кинув пити, між мною та тобою були такі самі стосунки, як у дитинстві. Я так думаю, що це ти матуся вимолила в Бога мою тверезість. Так це чи ні – дякую тобі за все моя мама. Спасибі за твою любов! Пробач свого сина – пробач мені матусю! Господи, благослови мою маму і пішли їй Господи здоров'я і хоч трохи радості у цьому тяжкому житті. Допоможи мені Господи витримати всі випробування стати свідомим непитущим. Допоможи мені бути терпимими, щоб не ображати свою маму. На тебе Господи надіюсь і тобі вірю. Амінь.

Твій син Саня

СПОГАД

Я пам'ятаю щодня тих років далеких,
Хоча зізнаюся боляче згадувати.
Лавку під покровом лип високих,
Село наше, дім, батька та матір.

Я пам'ятаю, що вони мені казали:
«Синочку милий, до Бога звернися».
І постійно за мене молилися,
Але я вже скуштував інше життя.

Молитися мені страшніше пекла було,
Піти на танці краще чи в кіно.
Святе – незрозуміло і охолело,
Зате на полювання – карти та вино...

Мені не забути той день із життя колишнього,
Останній день батька він помирав.
Рида, мати здавалася невтішною,
А я хмільний стояв і реготав.

«Але де ж твій Бог, що ж Він не рятує?
Він цілитель? Що ж ти не встаєш?
Чи з Богом люди теж помирають?
І ти, батьку, як усе в землі згниєш...»

Він усміхнувся і сказав без болю:
«Я живий ще, а ти, синку, мертвий!
Але якщо є на те свята воля,
То знай, що воскресить тебе Творець!

Батька поховали, мати молилася,
Прозяючи, щоб я виправився, прозрів,
Але мені тоді зовсім інше снилося,
Іншим я жив, іншого не хотів.

Молитви, сльози – все мені набридло,
Мені стали в тягар мати і тісний двір.
І ось одного разу, я пішов з дому,
Потай, глибокої ночі точно злодій.

І тріумфував я: «Ось вона, свобода!
Величезний світ, вся широта його – мої!»
Не знав, дурень, - іду на дно болота,
Де тина, гнилизна, обман і отрута змії.

Розгул, друзі – все це закрутило
У вирі суєти та зла.

У безсоромності, пияцтві час минав,
Але це не турбувало мене.

Не знав я, що є джерело вічне
Цілющої, рятувальної води,
Але не до того я йшов, на жаль, безтурботний,
А в прірву пекла сатани.

Коло розваг, золото одягнений,
Так яскравий він для тих, хто засліплений;
Я був сліпим, не бачачи поруч світла,
У безбожне пекло непроглядне занурений.

Але хто ж міг урятувати мене від смерті,
Хто б полон гріха дав сили перемогти
І вирватися з похмурої круговерті,
Підбадьоритися, розпрямитися, жити?

Але, зрештою, не про те тоді я думав...
Сталося, якимось улітку у сильний дощ.
На вулиці раптово зустрів друга
Земляку, - але раптом мене пробрала тремтіння.

З'явився мені раптово мамин образ,
Очі у сльозах, сумні, як завжди,
Забилось серце, затремтів мій голос,
Але вирвалися бездушні слова:

«Ну, як там мати, мене хоч згадує
Напевно, давно вже прокляла,
Хочу заїхати, тільки час не вистачає,
Сам розумієш: уся робота та справи».

«Справи, робота, – помовчав би краще!
Твої справи неважко вгадати.
Скажу тобі, але серцем слухай
Про те, як тебе забула мати.

Коли ти втік, то вона від горя
Вся посивіла - тобі ж тобі жила!
І щодня, з недугою лютою сперечаючись,
Ішла на роздоріжжі і на тебе чекала.

І простягаючи свої руки до неба,
Молячись в ім'я пролитої крові,
Вона була для всіх живим докором,
Стовпом надії, віри та любові.

Ну, а коли стояти була не в силах,
Коли недужна, зовсім у ліжку злягла,
Ліжко до вікна посунути попросило,
Дивилася, плачучи і на тебе чекала».

Його слова, як ківш води з відльоту,
З душі зірвали, змили коросту;
Я затремтів, промимливий, наче щось,
Запитав: «Вона жива? Скажи, прошу!

«Як знати зараз, а їхав – дихала
У маренні шепотіла ті ж усі слова:
«Синочку, любий, ти приїдеш, знаю» -
А в тебе робота, та справи...»

Потім біг я, наче гнали батою,
З бажанням, що палить вогнем.
Побачити матір, не запізнитися, встигнути б,
Прощення вимолити, покаятися у всьому.

Вокзал і поїзд, - все в одну мить;
Недовгий шлях, але ніби багато днів,
І серце, наче вторило рух,
Стукало в такт: Скоріше! Скоріше! Скоріше!

Не пам'ятаю, як я вийшов із вагона,
І тінню трепетною ступив з переляком у ніч.
Стискалося серце, що і як там удома?
То завмирало, те, як кінь рвався.

Але ось село за цвинтарем поруч,
Могилок пагорби та силует хреста,
І ніби за зруйнованою огорожею
Побачив я батька.

І в цьому мені раптом слів його значення,
Прозрінням осяяний, усвідомив.
Безсила смерть - всесильна Неділя!
Ти живий, батьку, і ти не вмирав!

Могильний пагорб, обійнявши його холодний,
Я тіло хреста сльозами зрошував.
«Ти живий, батьку, а я мертвий смердючий
Прости мене!" - Зі стоном я волав.

Я спокутую гріхи любов'ю до мами,
Синовий обов'язок виконаю я сповна,
І, ти тату, ти в серці будеш з нами...
Але раптом зійшов холодний місяць.

І все навколо безпристрасно висвітлила.
О жах! Тільки тут я помітив,
Що поруч, чиясь свіжа могила,
Але я знав, я одразу зрозумів, чия!

Мій стогін, мабуть, тоді весь світ почув,
Дерева здригнулися, щоб більше не заснути.
Вдарив луною він, як молотом по дахах,
Але лише маму цим не повернути!

«Устань, матусю, пробач мені, рідна, -
Викликав я в голос, - встань, розплющ очі,
Давай молитися разом дорога,
Ти тільки встань і вибач мені!

Але не було відповіді, йшли миті,
Складаючись хвилинами до години,
І раптом я зрозумів, хто дає прощення,
І з криком руки підняв до небес.

І ця ніч була останньої ночі
У моїй безбожній життєвій ночі,
Вона відкрила мені сліпі очі,
Знайшов я шлях, і двері, і ключі до них.

З того часу я не мислю себе без Бога,
У ньому життя моє та щастя повнота.

Величезний світ, але мені одна дорога
Крізь тернини – в обійми Христа...

Коли я бачу перед собою відтепер
Заплакану, згорблену матір,
А поряд з нею пихатого сина,
Від щирого серця мені хочеться сказати:

«Ви, матері, скорботні за сина,
Простріть з вірою руки до небес
І знайте, що ваші молитви в силах
Творити і після смерті чудеса.

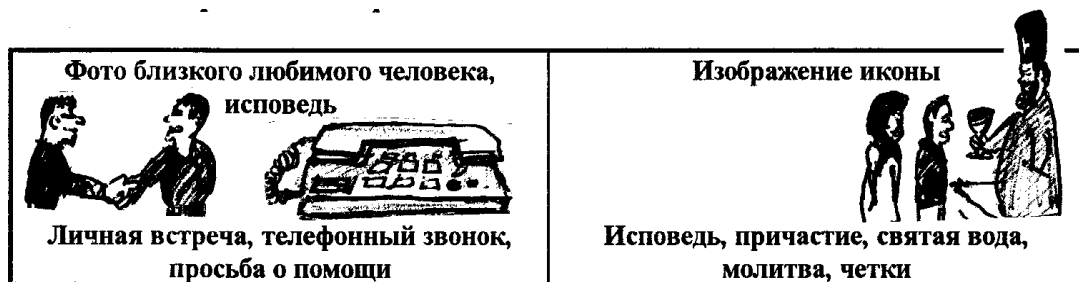
Ви, сини, що забули про Бога,
Подивіться на ридаючу матір,
Залишіть злочин, щоб не довелося в результаті
Вам ці сльози гіркі потиснути.

Хибні переконання

№11. Всі. Я зав'язую пити, залишу собі лише пару пляшок пива для лазні, раз на тиждень.

Робота з думкою про спиртне та тютюн

Ти вже знаєш, що коли з'являються сильні думки випити/закурити, тобі треба подумки звернутися за допомогою до своїх близьких або зателефонувати їм по телефону. Але якщо напруга зберігається, потрібна Особиста зустріч із цими людьми. Для віруючих може бути зустріч у храмі, сповідь, причастя, молитва.

Що необхідно зробити курцеві, щоб повністю відмовитись від куріння?

Давайте запитасмо про це Геннадія Шичко .

- Геннадію Андрійовичу, значить, найголовніше треба говорити людині про шкоду куріння?
- Ні! Ні розмови про шкоду куріння взагалі, а лише виникнення тверезих переконань дає надію на повну відмову від тютюну. І найголовніше – людина з курця стає борцем за тверезість.

Я оголошую війну тютюновим компаніям!

Учні понад 700 шкіл Нью-Йорка представили на конкурс понад 100 тисяч плакатів, і кожен із них по своєму закликав до одного й того самого: «Не куріть!»*

Цей конкурс міг би і залишитися непоміченим нами з тобою курець, якби не одна деталь – його організував Джо Чернер за власний кошт. Джозеф Чернер народився у Вашингтоні 1958 року. Будучи студентом коледжу, він торгував рідкісними монетами, а після закінчення навчання пішов працювати на Уолл-стріт . Потім у віці 28 років він вирішив, що у вільний час боротиметься із тютюновою промисловістю.

* Ендрю Тобайас «Діти наказують, не куріть!» М: ІТАР-ТАРС 1991.

Справа не в тому, що Джо був проти курців і не мав до них співчуття. Навпаки, він просто страждав, бачачи, як діти стають затягнутими курцями. Джо розумів, що самі діти не

усвідомлюють, у яку вони трапляються пастку, і які капкани їм розставляють тютюнові компанії. Джо сповнився рішучості діяти і пожертвував зі своїх власних коштів 100 тисяч доларів на проведення конкурсу Нью-йорських школярів «Плакат проти куріння!» В Америці на кожній пачці сигарет можна побачити серйозне попередження, наприклад: «Викурюча вагітна жінка завдає шкоди своїй дитині». У Росії на тих же сигаретах, виробленими тими самими компаніями, зазвичай нічого подібного не написано. Чому? Хіба здоров'я майбутніх дітей Росії не має значення?

А ти оголосив їм війну?

Курець! Ти зараз підійшов у щільну до відкриття Геннадія Шичко – головне стати борцем за тверезість! Дивись, що зробив Джо Чернер - він оголосив війну тютюновим компаніям! А ти курець оголосив їм війну? Далі дивись, Джо страждав, бачачи, як діти стають рабами тютюнових компаній. А ти страждаєш, бачачи, як діти потрапляють у тютюновий капкан?

Ти курець можеш уявити Джо з сигаретою після того, як він оголосив війну тютюну? А свідомих непитущів у клубі, ти можеш уявити із цигаркою? Так, не тільки з цигаркою їх не можна уявити. Вони ніколи не візьмуть до рук поліетиленовий пакет, на якому зображено рекламу сигарет. Ось яка свідомість у цих людей. Ця свідомість не дасть їм взяти до рук пачку цигарок. Для них це рівнозначно тому, що засунути до рота лимонку і висмикнути чеку. А яка свідомість у тебе курець?

Ти все ще сумніваєшся – я куритиму чи ні? Якщо сумніваєшся, то твоя свідомість ще спотворена. Чи можеш ти досягти свідомості Джо і стати свідомим непитущим? Звичайно можеш! Але ти ще пишеш 13 щоденник, а їх треба написати 50! Тому – не припиняй роботу над собою, доведи розпочату справу до кінця!

Запитання до щоденника № 13

Для тих, хто працює з проблеми алкоголізму та їх близьких.

(Заповнюється перед сном)

1. Ім'я, дата, час початку написання щоденника.
2. Напиши листа своїй матері.
3. Чи роблю я перед щоденником напис: Щоденник алкоголіка?
4. Алкоголік це людина, яка вживає алкоголь. Чому ж я вважаю себе алкоголіком, якщо я перестав його вживати?
5. Запитання для дружин алкоголіків: Який напис перед щоденником роблю я?
6. Склади молитву своїми словами за свою маму.
7. За який поганий вчинок, здійснений мною в минулому перед мамою, мені соромно й досі?
8. Що мені найбільше запам'яталося у прочитаному щоденнику №13? Яку літературу про тверезість зараз читаю? Що мені найбільше запам'яталося у цій літературі?
(Увага! Необхідно кілька разів прочитати книгу «Як стати свідомим непитущим», ця книга є невід'ємною частиною програми)
9. Чи я оголосив війну алкоголю? На який час я вирішив відмовитися від алкогольної отрути?

Увага! Необхідно відвідувати клуб разом зі своїм гуртом!

Запитання до щоденника № 13

Для тих, хто працює з проблеми куріння.

(Заповнюється перед сном)

1. Ім'я, дата, час наповнення.
2. Напиши листа своїй матері.
3. Завдання №1. Намалюй у своєму щоденнику плакат проти куріння. Завдання №2. Попроси своїх дітей намалювати плакат проти куріння, спиртного, наркотиків у своєму щоденнику.
4. Склади молитву своїми словами за свою маму.
5. За який поганий вчинок, скоєний мною в минулому перед мамою, мені соромно й досі?
6. Що найголовніше у відкритті Геннадія Шичка ?

7. Чи страждаю я, бачачи, як діти стають курцями?
8. Чи оголошую я війну тютюновим компаніям?
9. Як я вважаю, чи куритиме Джо Чернер ? Як я вважаю, чи куритиму я?
10. Мій настрій для некуріння на завтрашній день.